

at det vilde forrykke Resultatet det aller-mindste. Det viser sig f. Eks., at Tillægsbevillingsloven for 1900—1901 kun androg et Beløb paa 31,000 Kr.; næste Aar derimod 189,000 Kr. og næste Aar 421,521 Kr. Dette vilde snarere have givet et Resultat til modsat Side. Det andet vilde absolut regnskabsmæssig set have været mere korrekt, men det lod sig jo ikke gøre, for saa vilde denne Opgørelse ikke have kunnet finde Sted før næste Aar.

Dernæst fremkom det ærede Medlem med den Bemærkning, at jeg sammenblandede fri Bevillinger og bundne Bevillinger. Jeg har ikke talt hverken om fri Bevillinger eller bundne Bevillinger, jeg har kun talt om, hvad der Aar for Aar gaar ud af vor Lomme til Militærvæsenet, og jeg synes, det kan være Befolkningen temmelig ligegyldigt, om den kommer af med en Daler til fri Bevillinger, eller Daleren gaar til bundne Bevillinger, naar det alligevel alt sammen gaar i Krigsministerens Pose. . . . (Zahle: Men vort Ansvar bliver forskelligt.) Ja, hvad Ansvar angaar, vil jeg sige, at jeg tror at skulle kunne paavise, naar vi faa opgjort de Tal, som det ærede Medlem har afleveret i Dag, at der alligevel vil være Stigning ogsaa paa de fri Bevillinger. Jeg skal for disses Vedkommende kun henvise til, at min Partifælle og jeg have stillet Forslag om meget betydelige Nedsættelser netop paa de fri Bevillinger, nemlig i Fjor om en Nedsættelse af 3,188,000 Kr., og i Aar af over 5 Millioner Kr. — alt sammen paa fri Bevillinger, naar man medregner Kanonbevillingen, som jo ogsaa er givet under Venstres Regering.

Det ærede Medlem udtalte, at det var urigtigt at drage den Slutning, at Venstrereformpartiet med Villie havde stræbt at forhøje Militærbevillingerne. Den Slutning har jeg ikke draget, det har jeg slet ikke fremsat. . . . (Zahle: Det har jeg heller ikke sagt.) Jo, noget lignende var det, jeg har noteret mig det her. Jeg har udtalt, at det var beklageligt, og at det var ligesom gledet op ad, og jeg har udtalt Ønsket om, at vi maatte standse og være noget mere varsomme, men jeg har ikke sagt om nogen, at de med Villie have søgt Militærudgifterne forhøjede. Det kan jeg sige om den højtærede Krigsminister. Jeg ved, at han med Villie søger Militærbevillingerne forhøjede — det er hans Opgave, og saaledes er hans Syn paa det — men jeg tror ikke, at man kan sige det om Venstrereformpartiet. Et Faktum er det

jo imidlertid, at Militærbevillingerne ere forhøjede.

Endnu skal jeg kun gøre den Bemærkning, at jeg er ogsaa ganske klar over, at der inden for andre Partier vil findes mange, der ville være med til at gaa imod Militærbevillingerne og til at stemme for en betydelig Nedsættelse paa dette Omraade — det føler jeg mig forvisset om. Det er netop af den Grund, jeg er fremkommen med mine Udtalelser, at jeg vilde varsko disse Folk om, at det ikke kunde vedblive at gaa, som det gaar, men at vi maatte ned ad. — Hermed skal jeg slutte, jeg tror ikke, at der mere er noget nyt at sige om den Sag.

Zahle: Jeg beder det ærede Medlem om at fastholde denne Sondring: En Ting er, hvor store de militære Bevillinger paa alle Budgettets forskellige Paragraffer ere, absolut set og samlede. Det kan være Følgen af vedtagne Love, som man er nødt til at rette sig efter. En anden Ting er, om vi paa de Bevillinger, over for hvilke Tinget staar frit — d. v. s. saaledes, at vi ikke ved særlig Lov ere bundne til at bevilge saa meget, som Lovens Formaal kræver — have givet højere Bevillinger til det nuværende Ministerium end til det sidst afgaaede. Kun hvis vi have gjort dette, have vi Ansvar for Militærbevillingernes Stigen. At vi her vedtage særlige Love, om hvilke vi mene, at de fremme gode Formaal, skønt de medføre betydelige Udgifter, er en Sag for sig. Naar vi have gjort det, maa vi ogsaa finde os i, at de Udgifter, som de medføre, komme til at tynde paa Budgettet. Naar vi her vedtage højere Lønninger til Underofficerer, fordi vi anse det for at være godt, maa vi finde os i, at vi hvert Aar af Statskassen maa udbetale den Merudgift, som denne Lov medfører. Naar vi her vedtage en Forsøgsforplejning i Hæren, fordi vi anse det for en god Foranstaltning, maa vi ogsaa finde os i, at den Merudgift, dette medfører, aarlig vender tilbage. Vi have ikke i de Aar, der ere gaaede, forhøjet de fri Militærbevillinger, og det er mit Haab, at det heller ikke skal ske. Saa længe det ikke er sket, have vi bevaret Status quo paa de militære Budgetter.

Borgbjerg: Den ærede Krigsminister paastod, at Militærudgifterne i de fleste andre Lande, i alt Fald i Norge og i Sverige, vare betydelig højere end i Danmark. Jeg vil henlede den højtærede Ministers